

การศึกษาแรงจูงใจและความวิตกกังวลที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาของผู้เรียน

ภาษาญี่ปุ่น : กรณีศึกษานักศึกษาหลักสูตรภาษาญี่ปุ่น

และการสื่อสารมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

**A Study of Motivation and Second Language Anxiety Effecting on
Japanese Learners' Language Achievement: A Case of
Ubon Ratchathani University Students in Japanese
and Communication Program**

คุมิโกะ มิชิมะ และโคจิ มาซากิ

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

Kumiko Mishima and Masaki Koji

UbonRatchathani University, Thailand

Corresponding Author, E-mail: kumiko.m@ubu.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความวิตกกังวลที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาภาควิชาภาษาญี่ปุ่นคณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีเก็บข้อมูลกับนักศึกษาภาควิชาภาษาญี่ปุ่นคณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีชั้นปีที่ 2 และ 3 จำนวน 145 คน โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงโครงสร้างเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์สมการโครงสร้างผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจ เกี่ยวกับ “แนวโน้มในอนาคต” มากที่สุด เช่น “อยากไปศึกษาต่อญี่ปุ่น” “อยากไปทำงานที่ญี่ปุ่น” และผู้เรียน รู้สึกวิตกกังวล เกี่ยวกับ “ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงและการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น” เช่น “ฉันรู้สึกวิตกกังวลว่าตนเองจะพูดภาษาญี่ปุ่น ในห้องเรียนผิดหรือเปล่า” อีกทั้งแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ส่งผลทางบวก ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความวิตกกังวล ใน การ เรียน ภาษา ญี่ปุ่นส่งผล ทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการศึกษาของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ ที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเรียนภาษาญี่ปุ่น; ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย; แรงจูงใจ; ความวิตกกังวล; การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM)

* วันที่รับบทความ : 25 ตุลาคม 2565; วันที่แก้ไขบทความ 29 ธันวาคม 2565; วันที่ตอบรับบทความ : 30 ธันวาคม 2565

Received: October 25, 2022; Revised: December 29, 2022; Accepted: December 30, 2022

Abstracts

This research attempts to examine and analyze the motivations and Second Language Anxiety that affect the Japanese language achievement of students in the Department of Japanese Language, Faculty of Liberal Arts, Ubon Ratchathani University. The representative sample was 145 Thai university students of the Japanese Language Department, Faculty of Liberal Arts, Ubon Ratchathani University, 2nd and 3rd year, using a questionnaire and a semi-structured interview. Data were analyzed using Mean, Standard Deviation and structural equation analysis. The results showed that learners are motivated by the most "future trends" such as "want to study in Japan", and "want to work in Japan" and students feel anxious about "Concerns about Japanese pronunciation and communication" such as "I am worried that I will speak Japanese in the wrong classroom" and their motivation to learn Japanese had a positive effect on their academic achievement. The statistical significance of learners at the .05 level and the anxiety in learning Japanese had a negative effect on the learners' educational achievement at the .01 level.

Keywords: Japanese language learning; Thai Japanese learners; Motivation; second language anxiety; Structural Equation Model

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาไม่ว่าผู้เรียนเรียนภาษาแล้วประสบความสำเร็จทุกคน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งมีความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนเรียกว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน และอายุ บุคลิกภาพ ลักษณะการเรียนรู้ ความถนัดทางการเรียนรู้ และแรงจูงใจคือปัจจัยภายในด้านผู้เรียน (Yamazaki, 2005 : 90-96) ในทศวรรษที่ 1960 เริ่มให้ความสำคัญกับการวิจัยแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาที่สอง และ Gardner (1985:86) แบ่งออกเป็นสองประเภทแรงจูงใจของผู้เรียนคือแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (instrumental motivation) เช่น “เพื่อไปเที่ยว” หรือ “เพื่อให้ได้งานที่สวัสดิการดีหรือเงินเดือนสูง” และ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (integrative motivation) เช่น “เพราะอยากเป็นสมาชิกของสังคมที่ใช้ภาษา เป้าหมาย” หรือ “เพราะอยากมีเพื่อนที่พูดภาษาเป้าหมาย” ซึ่งสนใจในวัฒนธรรมและภาษาของผู้พูดภาษาเป้าหมาย และมีจุดประสงค์คือเรียนรู้ภาษานั้นเองหลังจากนั้นเมื่อมีการวิจัยแรงจูงใจสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นแบบวัดแรงจูงใจเชิงเครื่องมือและเชิงบูรณาการที่สร้างขึ้นโดย Nuibe, Y., Kano, F. and Ito, K., (1995 : 162-172) ซึ่งสร้างขึ้นมาจากอ้างอิงของ Gardner and Lambert (1959 : 266-272) ถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวาง และ Nuibe, Y., Kano, F. and Ito, K., (1995 : 162-172) สํารวจนักศึกษา มหาวิทยาลัย 110 คนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นในนิวซีแลนด์ และใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) แยกแรงจูงใจเป็น 6 ปัจจัยในการเรียนภาษาญี่ปุ่นได้แก่ ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น ความตระหนักในระหว่างประเทศ ความสนใจในการเรียนรู้ แรงจูงใจด้านแรงจูงใจบูรณาการ และแรงจูงใจด้านแรงจูงใจ

เครื่องมือ ต่อจากนั้นแรงจูงใจถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สองและทำให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย การวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจได้รับความนิยมมากขึ้น

การวิจัยแรงจูงใจสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยจะมี ของ Narita, T, (1998 : 1-11) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ของวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาชาวไทยเอกภาษาญี่ปุ่นในกรุงเทพมหานคร จำนวน 44 คนพบว่า นักศึกษาที่ได้ผลสัมฤทธิ์สูงมีความแรงจูงใจด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) สูง เช่น “อยากสนิทกับคนญี่ปุ่น” “อยาก สื่อสารกันกับคนญี่ปุ่น” ในขณะที่นักศึกษาที่ได้ผลลัพธ์ทางการเรียนไม่สูงอาจมีความแรงจูงใจด้านความคาดหวังสูง เช่น “คิดว่าเรียนแล้วอาจจะ มีประโยชน์ในอนาคต” ซึ่งจุดประสงค์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่ชัดเจน หรือ “เพราะพ่อแม่แนะนำให้เรียน” “อยากได้ คะแนนสูง” ซึ่งไม่เกี่ยวกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ Tomiyoshi, Y, (2014 : 39-54) ยังได้ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยที่มุมมองของผู้เรียนพบว่า การมี โรลโมเดล (Role model) ในอุดมคติ เช่น รุ่นพี่ที่ทำงานบริษัทญี่ปุ่นและรายได้สูง หรือการดูอะนิเมะ (Anime) ละครญี่ปุ่น และรายการท่องเที่ยวญี่ปุ่น หรือประสบการณ์พบกับคนญี่ปุ่นจริง (ปัจจัยด้านสัมผัสกับ L2 (second language) และบริบทสิ่งแวดล้อม) คือปัจจัยที่เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ในขณะที่ ปัจจัยที่ลดแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ "บริบททางการศึกษา" เช่น เรียนไม่เข้าใจ และมีการบ้านมากเกินไป Tomiyoshi, Y, (2014 : 39-54) กล่าวว่าปัจจัยเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และบริบททางสังคมวัฒนธรรม ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียนรู้แยกออกไม่ได้จากปัจจัยรอบๆ ตัวของผู้เรียน

แรงจูงใจเป็นปัจจัยด้านจิตพิสัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สองในขณะที่ “ความวิตกกังวล” ในด้าน เจตพิสัยของผู้เรียนคาดว่าจะมีผลกระทบด้านลบต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Motoda, S, 1999 : 45-52) เป็นปัจจัยด้านจิตพิสัยที่ขัดขวางความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ความ วิตกกังวลทำให้วงจรความรู้ความเข้าใจของผู้เรียนสับสนในระหว่างการใช้ภาษา และขัดขวางการป้อนภาษา กระบวนการภาษา และการผลิตภาษายิ่งไปกว่านั้นอาจทำให้ผู้เรียนหลีกเลี่ยงจากการเรียนรู้ภาษา (Motoda 1999 : 45-52) ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศเริ่มถูกการให้ความสนใจในทศวรรษที่ 1970 และ Horwitz et al. (1986 : 125-132) ได้พัฒนา และจัดทำแบบวัดความวิตกกังวลในการเรียน ภาษาต่างประเทศ (Foreign Language Classroom Anxiety Scale: FLCAS) โดยมีข้อคำถามทั้งหมด 33 ข้อ และแบ่งปัจจัยออกมาเป็น 3 ได้แก่ ความหวาดหวั่นในการสื่อสาร (communication apprehension) ความกลัวที่ถูกตัดสินว่าผ่านหรือไม่ผ่าน (test anxiety) และความวิตกกังวลในการถูกประเมินด้านลบ (fear of negative evaluation)

Ishibashi, R, (2015 : 12-21) ได้ศึกษาปัจจัยทางเจตพิสัยจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ของ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทย และเปรียบเทียบกับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับชั้น กลาง-สูงผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของ

ผู้เรียนโดยไม่คำนึงถึงระดับ แต่เมื่อระดับที่ยากขึ้น (ผู้เรียนชั้นกลาง-สูง) อิทธิพลของแรงจูงใจลดลง และความวิตกกังวลในการเรียนรู้จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน อมรรรัตน์ มะโนบาล และเตวิช เสวตไอยาราม (2017 : 33-50) ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยแล้วพบว่า ผู้เรียนระดับต้นมีความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับความวิตกกังวลเกี่ยวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น การเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น และความกลัวต่อผิดพลาด

เป็นที่รู้จักกันว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยด้านจิตพิสัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่สอง และความวิตกกังวลมีผลกระทบด้านลบต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ แต่ยังคงขาดงานวิจัยที่สำรวจเกี่ยวกับแรงจูงใจ และความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยมีการส่งอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไร ดังนั้นงานวิจัยนี้ต้องการที่จะศึกษาลักษณะแรงจูงใจ และความวิตกกังวลที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยต้องการคิดพิจารณา และหาวิธีการรักษา หรือส่งเสริมแรงจูงใจ และวิธีการลดความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยซึ่งเป็นหนึ่งในบทบาทสำคัญของผู้สอน

โดยงานวิจัยนี้ได้นำแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของมนุษย์เรียกว่า “แรงจูงใจ” (Utsugi, T, 2011 : 65-74) ส่วนความวิตกกังวลความตึงเครียด และความร้อนใจโดยเฉพาะที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือการใช้ในการเรียนภาษาที่สองเรียกว่า “ความวิตกกังวล” (Motoda, S, 2000 : 422-532) เพื่อทำการศึกษความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของความวิตกกังวลที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ชั้นปีที่ 2 และ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 145 คน (ปี 2 ทั้งหมด 64 คน และปี 3 ทั้งหมด 81 คน) ซึ่งชั้นปีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา การฟังและพูดภาษาญี่ปุ่น และการอ่านและการเขียนภาษาญี่ปุ่น เป็นรายวิชาการฟัง พูด อ่าน เขียน ครบ เนื่องจากประชากรมีจำนวนที่จำกัด ผู้วิจัยจึงใช้การเก็บประชากรทั้งหมดเพื่อนำมาวิเคราะห์ผลทางสถิติ

2. การเก็บข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้

2.1 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ คือแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจ และวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย แบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ตอน คือตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ระดับแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยทั้งหมด 26 ข้อ แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มย่อย ดัดแปลงจาก Iizuka, H, (2006 : 179-187), Yoshikawa, K, (2013 : 117-126), Nuibe, Y., Kano, F. and Ito, K., (1995 : 162-172) ใน 4 กลุ่มย่อยจะมีคำถาม (1) แนวโน้มในอนาคต (2) ปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์กับคนญี่ปุ่น (3) การพึ่งพาผู้อื่น และสิ่งแวดล้อม และ (4) ความสนใจประเทศญี่ปุ่น และวัฒนธรรมญี่ปุ่น โดยคัดเลือกข้อคำถามที่เกี่ยวข้องและปรับเนื้อหาข้อคำถามให้ตรงกับกับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นนักศึกษาชาวไทยมากที่สุด เช่น “อยากทำงานบริษัทญี่ปุ่นที่อยู่ใน ประเทศไทย” “อยากพูดคุยกับคนญี่ปุ่นผ่านออนไลน์ เช่น แชท เกมส์”

ตอนที่ 3 ระดับวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยทั้งหมด 29 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อยดัดแปลงจาก Nishitani, M. and Matsuda, T., (2003 : 77-89), Motoda, S, (2000 : 422-432) ใน 3 กลุ่มย่อยจะมีคำถาม (1) ความวิตกกังวลในห้องเรียน (2) ความวิตกกังวลในความสามารถ ภาษาญี่ปุ่น และ (3) ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงและการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นโดยคัดเลือกข้อคำถามที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นนักศึกษาชาวไทยมากที่สุด เช่น “ฉันรู้สึกกังวลเวลาฟัง CD ญี่ปุ่น หรือดูวิดีโอในชั้นเรียนแล้ว ฟังไม่ทัน” “ฉันพูดเป็นภาษาญี่ปุ่นหลายครั้งแล้วแต่อาจารย์ไม่เข้าใจฉันแล้วรู้สึกเลิกล้ม” แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมิน ค่า 5 ระดับโดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลดังนี้ 4.21 - 5.00 หมายถึง “มีความแรงจูงใจ หรือวิตกกังวลมากที่สุด” 3.41 - 4.20 หมายถึง “มีความแรงจูงใจ หรือวิตกกังวลมาก” 2.61 - 3.40 หมายถึง “มีความแรงจูงใจ หรือวิตกกังวลปานกลาง” 1.81 - 2.60 หมายถึง “มีความแรงจูงใจ หรือวิตกกังวลน้อย” 1.00 - 1.80 หมายถึง “มีความแรงจูงใจ หรือวิตกกังวลน้อยที่สุด” (ชัชวาลย์ เรื่องประพันธ์, 2539 : 15) และ แบบสอบถามตอนที่ 4 คือ ความคิดเห็นของผู้เรียนเพื่อคัดเลือกประชากรที่จะสัมภาษณ์ที่เขียนความวิตกกังวล อย่างมาก

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability analysis) โดยการหาค่า Cronbach's alpha coefficient ซึ่งควรจะมีค่ามากกว่า 0.50 จึงถือว่าเป็นค่าที่ยอมรับได้ (George and Malley, 2003 : 231) ในข้อคำถามที่เกี่ยวกับแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยใน 1) ด้านแนวโน้มในอนาคต ($\alpha=.70$) 2) ปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์กับคนญี่ปุ่น ($\alpha=.72$) 3) การพึ่งพาผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม ($\alpha=.50$) 4) ความสนใจประเทศญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่น ($\alpha=.80$) และข้อคำถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย ได้แก่ 1) ความวิตกกังวลในห้องเรียน ($\alpha=.88$) 2) ความวิตกกังวลในความสามารถภาษาญี่ปุ่น ($\alpha=.73$) 3) ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงและการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น ($\alpha=.89$) โดยภาพรวม ค่า Cronbach's alpha coefficient มีค่ามากกว่า 0.50 จึงสามารถดำเนินการนำข้อคำถาม ไปศึกษาวิจัยในขั้นตอนต่อไป

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นและการสื่อสารมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ชั้นปีที่ 2 และ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 (นำมาใช้คะแนนส่วนของผลสัมฤทธิ์ของรายวิชาการฟังและพูดภาษาญี่ปุ่น และการอ่านและการเขียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นคะแนนของการสอบกลางภาค และการสอบปลายภาค คิดเป็นอย่างละ 60 คะแนน)

2.3 แบบสัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้าง

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่เขียนความวิตกกังวลอย่างมากทั้งหมด 18 คน (ปี 3 ทั้งหมด 10 คน และ ปี 4 ทั้งหมด 8 คน) ซึ่งการสำรวจแบบสอบถามได้ดำเนินการเมื่อปลายภาคการศึกษาปี 2563 แต่ได้มีการสัมภาษณ์ในภาคการศึกษาปี 2564 ดังนั้น ในช่วงเวลาของการสำรวจแบบสอบถาม นักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 2 ตอนที่สำรวจแบบสัมภาษณ์ ขึ้นชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 3 ขึ้นชั้นปีที่ 4) ที่ใช้เวลาคนละ 10-15 นาที โดยใช้ภาษาไทยในการสัมภาษณ์

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2) การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (Structural Equation Model) วิเคราะห์อิทธิพลของแรงจูงใจและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียนอย่างไร
ค่า CFI > .90 GFI > .80 และ RMSEA > .08 แสดงว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Hair et al. 2010 : 584)

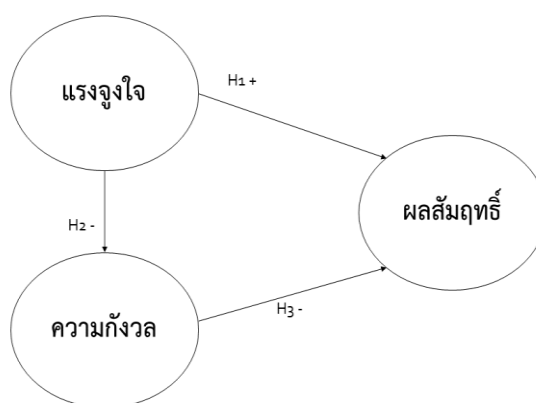
4. ขั้นตอนการดำเนินงาน

- 1) สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจ และวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย
- 2) ดำเนินการเก็บข้อมูลกับประชากร
- 3) สัมภาษณ์ชนิดกึ่งโครงสร้างกับประชากรที่เขียนความวิตกกังวลอย่างมาก
- 4) วิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำสรุป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจและความวิตกกังวลที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น: กรณีศึกษานักศึกษาหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นและการสื่อสารมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของ Gardner and Lambert (1959 : 266-272) ซึ่งได้ทำการศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ โดยการแบ่งองค์ประกอบออกเป็นแรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือและ Horwitz et al. (1986 : 125-132) ซึ่งได้ศึกษาความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งทั้งสองปัจจัยจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการปรับแนวคิดข้างต้นให้เหมาะสมกับ

บริบทของกลุ่มผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย และแบ่งองค์ประกอบของแนวคิดออกเป็น แรงจูงใจของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยใน 1) ด้านแนวโน้มในอนาคต 2) ปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์กับคนญี่ปุ่น 3) การพึ่งพาผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม 4) ความสนใจประเทศญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่น และข้อคำถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย ได้แก่ 1) ความวิตกกังวลในห้องเรียน 2) ความวิตกกังวลในความสามารถภาษาญี่ปุ่น 3) ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงและการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น งานวิจัยนี้จึงมีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติพรรณนาในตารางที่ 3 พบว่า ในด้านของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษา มีค่าเฉลี่ยด้านการอ่านมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.32 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.51) ในด้านของ แรงจูงใจนักศึกษามีค่าเฉลี่ยด้านแนวโน้มในอนาคตมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.35 (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .52) และในด้านของความวิตกกังวลนักศึกษามีค่าเฉลี่ยด้านความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียง และ การ สื่อสารภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 (ค่า เบี่ยง เบน มาตรฐาน เท่า กับ .90)

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติพรรณนา

หัวข้อ		N=145	
		ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ผลสัมฤทธิ์	การอ่าน	42.32	8.17
	การเขียน	39.18	12.23
	การพูด	37.86	9.51
	การฟัง	36.29	9.74
แรงจูงใจ	แนวโน้มในอนาคต (ชื่อของตัวแปร: อนาคต)	4.35	.52
	ปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์กับคนญี่ปุ่น (ชื่อของตัวแปร: ปฏิสัมพันธ์)	4.09	.59
	ความสนใจประเทศญี่ปุ่นและวัฒนธรรมญี่ปุ่น (ชื่อของตัวแปร: วัฒนธรรม)	4.05	.58
	การฟังพาผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม (ชื่อของตัวแปร: สิ่งแวดล้อม)	3.13	.66
ความวิตกกังวล	ความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงและการสื่อสารภาษาญี่ปุ่น (ชื่อของตัวแปร: การสื่อสาร)	3.59	.68
	ความวิตกกังวลในห้องเรียน (ชื่อของตัวแปร: ห้องเรียน)	3.46	.84
	ความวิตกกังวลในความสามารถภาษาญี่ปุ่น (ชื่อของตัวแปร: ความสามารถ)	3.36	.90

2. การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง

การวิจัยนี้ประกอบด้วยตัวแปรทั้งหมดจำนวน 3 ตัวแปรซึ่งประกอบด้วย 1 ตัวแปรแฝงภายนอก คือ แรงจูงใจซึ่งมีตัวประกอบย่อยจำนวน 4 ตัวประกอบ และมีข้อคำถามชี้วัดทั้งหมด 26 ข้อตัวแปรแฝงคั่นกลางจำนวน 1 ตัวแปรคือความกังวลซึ่งมีตัวประกอบย่อยจำนวน 3 ตัวประกอบ และมีข้อคำถามชี้วัดทั้งหมด 29 ข้อ และตัวแปรแฝงภายในจำนวน 1 ตัวแปร คือ ผลสัมฤทธิ์ ก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (Hair et al. 2010 : 584) ได้แนะนำให้ทำวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) เพื่อยืนยันความสอดคล้องของโมเดลและข้อมูลก่อนทำการวิเคราะห์

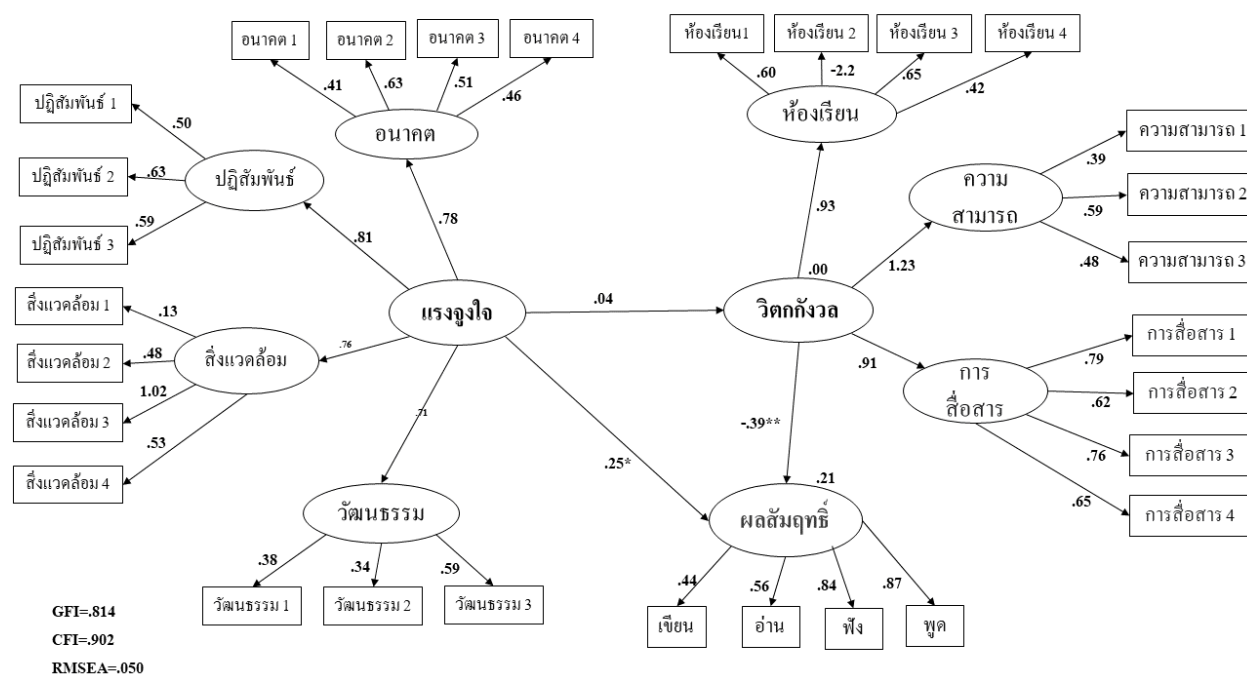
จากการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันตามคำแนะนำของ Hair et al. (2010 : 584) โดยผลการทดสอบมีความสอดคล้องกับข้อมูลซึ่งต้องมีค่า p -value น้อยกว่า 0.05 ค่า RMSEA น้อยกว่า 0.07 ค่า CFI และ GFI มากกว่า 0.9 จากตารางที่ 4 แสดงค่าโมเดลก่อนการปรับปรุงพบว่า ค่า CFI เท่ากับ .720 ค่า GFI เท่ากับ .733 และว่า RMSEA เท่ากับ .082 ซึ่งไม่ผ่านคำแนะนำของ Hair et al. (2010 : 584) ผู้วิจัยจึง ได้ปรับแต่งโมเดลให้ได้ค่า ที่เหมาะสมโดยมีการตัดข้อคำถามจำนวน 29 ข้อออก ซึ่งได้แก่ ข้อคำถามจากแรงจูงใจจำนวน 11 ข้อได้แก่ “อยากลองใช้ ชีวิตที่ญี่ปุ่น” “หากมีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นก็จะสามารถหา งานพิเศษที่ดีได้” “อยากพูดคุยกับคนญี่ปุ่น ผ่านออนไลน์ เช่น แชทเกมส์” “อยากบอกให้คนญี่ปุ่นรู้เรื่อง ราวเกี่ยวกับประเทศไทย” “อยากได้ เกรดดีเพื่อได้รับ การชมจากพ่อแม่หรืออาจารย์” “เคยเรียนภาษาญี่ปุ่น ตอน เรียนมัธยมต้น หรือเรียนมัธยมปลาย” “น่าจะดีเกรดดี (ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น)” “อยากร้อง เพลงเป็น ภาษาญี่ปุ่น” “อยากรู้ความหมายเนื้อเพลงของเพลงภาษาญี่ปุ่น” “อยากรู้ทักษะการคิดของคนญี่ปุ่น” “สนใจ เทคโนโลยีของญี่ปุ่น”

ข้อคำถามจากความวิตกกังวลจำนวน 18 ข้อได้แก่ “ฉันรู้สึกตื่นเต้นที่ถูกเรียก (ให้ตอบ) ในเวลาทำ กิจกรรมในชั้นเรียน” “ฉันรู้สึกอายในการเป็นผู้ตอบคำถามแทนคนอื่นเวลาอยู่ในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่น” “ฉัน รู้สึก เครียดกับทำกิจกรรมในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่าวิชาอื่น” “ฉันรู้สึกไม่มั่นใจ (ลังเล) ที่จะถามในขณะ ที่ อาจารย์ กำลังพูด” “ฉันตั้งใจเครียดเวลาออกมาหน้าห้องเล่นการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)” “การ เรียนภาษา ญี่ปุ่นในห้องดำเนินไปอย่างรวดเร็วมากจนฉันเกรงว่าจะตามไม่ทัน” “ฉันรู้สึกเลี้กเลี้กเวลาคิด คำตอบให้อาจารย์ไม่ ออก” “ฉันรู้สึกกังวลเวลาเนื้อหาของบทเรียนยากและไม่เข้าใจ” “ฉันรู้สึกกังวลใจเวลา อาจารย์พูดภาษาญี่ปุ่นเร็ว ๆ” “ฉันรู้สึกกังวลเวลาฟัง CD ญี่ปุ่น หรือ ดูวิดีโอในชั้นเรียนแล้วฟังไม่ทัน” “ฉัน รู้สึกกังวลว่าตัวเองไม่มีความ สามารถในการเรียนรู้ด้านภาษาญี่ปุ่น” “ฉันกังวลว่านักศึกษาคนอื่นจะหัวเราะ เยาะฉันเวลาที่พูดภาษาญี่ปุ่น” “ฉัน รู้สึกกังวลว่าระดับความสามารถด้านภาษาญี่ปุ่นของฉันต่ำกว่าเพื่อน” “ฉันรู้สึกอายเวลาใช้ภาษาญี่ปุ่นต่อหน้า เพื่อนในชั้นเรียน” “คิดว่าตั้งใจเรียนแล้วอนาคตพูดภาษาญี่ปุ่นเก่งขึ้น แน่แน่นอน” “ฉันรู้สึกกังวลเวลาที่กำลังจะถูก เรียก (ให้ตอบ) ในชั้นเรียน” “เวลาต้องอ่านภาษาญี่ปุ่นด้วยออก เสียงคนเดียวในห้องเรียน ฉัน รู้สึกกังวลว่าการ ออกเสียงของฉันถูกหรือเปล่า” “ฉันรู้สึกตั้งใจเครียดเวลาที่ถูก อาจารย์เรียกถามขึ้นมาอย่างกะทันหัน” โดยมีค่า CFI เท่ากับ .902 ค่า GFI เท่ากับ .814 และว่า RMSEA เท่ากับ .050 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ในการนำไปวิเคราะห์สมการ โครงสร้างต่อไป

ตารางที่ 2 Goodness of Fit Test (n=145) (Continued) Absolute Model Fit Indices (ดัชนีความ
กลมกลืนแบบสมบูรณ์)

Model	χ^2 test				CFI	GFI	RMSEA
	χ^2	df	χ^2/df	p-value			
Initial	737.81 1	374	1.972	.000	.720	.733	.082
Adjusted	486.27 6	359	1.354	.000	.902	.814	.050

การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) ของโมเดล โดยพบว่า สมมติฐานที่ 1 แรงจูงใจในการเรียน
ภาษา ญี่ปุ่นส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมี
ค่า สัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ 0.25 สมมติฐานที่ 2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทางลบต่อความวิตก
กังวล ของผู้เรียนพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สมมติฐานที่ 3 ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทาง
ลบต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาพบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ -
0.39 โดย ปัจจัยทั้งหมดรวมกันสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาญี่ปุ่นได้ร้อยละ 21 ($R^2 = .21$)

รูปที่ 2 การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (SEM) แรงจูงใจและความวิตกกังวลที่ส่งผล
ต่อผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น

4.3 ผลสัมฤทธิ์ชนิดกึ่งโครงสร้าง

สรุปคำตอบและความคิดเห็นที่ได้จากแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง

4.3.1 “เมื่อเรียนอยู่ในคาบเรียน คุณรู้สึกวิตกกังวลกับอะไรบ้าง”

11 คนจาก 18 คน ตอบว่ารู้สึกกังวลเมื่ออาจารย์ถามให้ตอบ เมื่อถูกถามและต้องตอบให้นักศึกษาวิตกกังวล ว่า คำถามที่อาจารย์ถามเป็นภาษาญี่ปุ่นเข้าใจหรือไม่ และตอบถูกต้องได้หรือไม่ เช่น B. “กังวลรู้สึกกลัวตอบคำถามไม่ได้แบบต้นต้น เวลาอาจารย์เรียกชื่อมีความรู้สึกตื่นเต้นว่าตอบได้ไหม” D. “เวลาอาจารย์ถามแล้วตอบไม่ได้” H. “รู้สึกกังวลตอนที่ถามตอบนะครับ เพราะว่ายังไม่มีมีความมั่นใจ รู้สึกแบบตื่นเต้นทุกครั้งทีเชนเซถามอะไรครับก็คือแบบว่าไม่กล้าที่จะพูดออกไป” นอกจากนี้ได้คำตอบว่ากลัว ตอบผิดหน้าเพื่อน P. “หนูพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ค่อยได้ค่ะ แบบเวลาสื่อสารกับเชนเซแบบกังวลถ้าพิมพ์หุหุหุหุหุหุได้อยู่ อ่านได้ฟังได้ทักษะการพูดของหนูไม่ค่อยได้พูดไม่ค่อยคล่องแบบเรียงไม่ถูกในหัวหนูคิดอยู่ว่าถูกหรือไม่ถูกนะ สับสนค่ะ”

4.3.2 “ในขณะที่เรียนในคาบเรียน อะไรคือสิ่งที่ทำให้คุณรู้สึกผ่อนคลายได้ (ยกเว้นการพักเบรก) ”

เวลาทำกิจกรรมหรือเกมส์รู้สึกผ่อนคลายได้เกือบครึ่ง (7 คน ใน 18 คน) และได้ความคิดเห็นว่า ถ้าได้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนก็จะเข้าใจมากขึ้น เช่น R. “เล่นเกมก็ ถ้าเป็นกลุ่มก็จะสนุกค่ะ ก็คือทำให้เรา ก็คือถ้าเป็นเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนก็ทำให้เราเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนั้นมากขึ้น” N. “กิจกรรมกับเพื่อนถ้ามีเพื่อนอยู่ด้วยสนิทจะรู้สึกผ่อนคลายมาก แต่ถ้าแบบตัวต่อตัว รู้สึกเครียดมาก จะตอบอาจารย์ได้ไหม” นอกจากนี้ได้ความ คิดเห็นว่าเมื่ออาจารย์เล่าเรื่องเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่นให้ฟัง I. “ตอนเชนเซ พาคุยเรื่องเกี่ยวกับญี่ปุ่นค่ะ สมมุติว่าใน... เรานั่งเรียนอยู่แล้วเชนเซก็แบบรู้ใหม่ว่าในญี่ปุ่นนี่อย่างนั้นอย่างนี้แล้วที่ไทยมีไหมชอบเชนเซชวนคุยแบบ ว่านอกจากเนื้อหาบทเรียนแล้วก็ค่อยกลับมาเรียนใหม่” ยิ่งไปกว่านั้น ได้ความคิดเห็นว่า เวลาเจออะไร ไม่เข้าใจ ถามเพื่อนได้ก็รู้สึกเข้าใจอย่างไรก็ตามตั้ง แต่การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 จำเป็น ต้องเรียนแบบออนไลน์ที่บ้านคนเดียวเห็นนักศึกษาว่ารู้สึกเหงา B. “ในห้องเรียนก็ได้พูดคุยกับเพื่อน สมมุติว่าไม่เข้าใจแล้วก็ถามกันได้ หายกังวลได้”

4.3.3 “เวลาคุยภาษาญี่ปุ่นกับเพื่อนในคาบเรียนจะรู้สึกวิตกกังวลบ้างไหม”

นักศึกษาจำนวน 13 คนจาก 18 คนตอบว่าไม่รู้สึกกังวลคุยกับเพื่อน และไม่ตื่นเต้นท่าคุยกับอาจารย์ อย่างไรก็ตามมีนักศึกษาตอบ ว่าอยากคุยแต่เพื่อนที่สนิท หรือกลัวโดนจับผิดจากเพื่อน P. “คุยทุกวันค่ะ” E. “มันก็จะไม่ค่อย (กังวล) เท่ากับคุยกับเชนเซ เพราะว่าเราสามารถไม่ต้องใช้ไวยากรณ์ให้เป๊ะมากก็ได้ บางทีเราพูดแค่คำศัพท์ก็เข้าใจกันก็จะไม่ค่อยมีกังวล แต่ก็กังวลอยู่เพื่อนจะชอบแบบว่า “เฮ้ย ไม่ได้นะไวยากรณ์นี้มันไม่ถูก...” มันก็มีเพื่อนแบบนี้อยู่”

4.3.4 “เมื่อคุณพูดภาษาญี่ปุ่นกับอาจารย์ในห้องเรียนคุณมีความรู้สึกกังวลในเรื่องใดบ้าง”

นักศึกษาจำนวน 9 คนจาก 18 คนตอบว่ารู้สึกกังวลคุยกับอาจารย์โดยเฉพาะรู้สึกกังวลกลัวพูดผิดคำศัพท์ หรือไวยากรณ์ หน้าอาจารย์ เช่น K. “หนูเรียบเรียงไวยากรณ์ไม่ค่อยถูกไวยากรณ์ไม่ค่อยเน้นก็เลยแบบเขินค่ะ มันเป็นความไม่ใช่อายไม่ใช่ว่าอะไรแต่รู้สึกเขินค่ะ เราเรียนมา 3 ปียังไม่ค่อยเก่งเลย ก็เลยรู้สึกเขินค่ะ แต่ไม่ได้ซีเรียสค่ะ” P. “หนูกังวลค่ะ กลัวพูดผิด กลัวพูดผิดอย่างเดียวค่ะก็ไม่กล้าพูด แต่ถ้าพูดกับเพื่อนหลายเรื่องนะค่ะ แต่ (ถ้าคุยกับ) อาจารย์ ไม่กล้าพูดภาษาญี่ปุ่นด้วย” J. “กังวลค่ะ ถูกไวยากรณ์ใหม่ ใช้คำศัพท์ถูกใหม่ ก็กลัวเขินเขินว่าเรียนไปแล้ว นี่ปี 4 แล้วตอบได้แค่นี้อะไรประมาณนี้ ก็กดดันค่ะ เวลาคุยกับเขินเซ ก็เลยไม่ค่อยอยากจะพูด...”

4.3.5 “คิดว่าอาจารย์มีบทบาทต่อคุณเช่นไร”

อาจารย์มหาวิทยาลัยโอกาสที่ได้พบกับนักศึกษาน้อยกว่าครุมัธยมนอกชั้นเรียน และส่วนใหญ่จะพูดคุย เมื่อมีปัญหาการเรียนเท่านั้นนักศึกษามากกว่าครึ่งตอบว่าไม่ค่อยได้คุยเรื่องส่วนตัว อย่างไรก็ตามนักวิจัยคิดว่า ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ใกล้ชิดหรือไม่ เช่น G. “ถ้าอาจารย์คนไทยจริงๆ หนูไม่ค่อยเท่าไรค่ะ คุยเรื่องแบบเรื่องเรียน มีปัญหาอะไรอย่างนี้ค่ะ” เช่น H. “อาจารย์คนไทยก็ให้คำปรึกษาได้ดีครับ ถ้ามีปัญหาส่วนใหญ่จะถามอาจารย์ ... แล้วก็ อาจารย์... ครับ (ผู้วิจัยถามว่าคุยเรื่องส่วนตัวด้วยไหม) คุยแค่เรื่องการเรียนครับ”

4.3.6 “จากข้อ 4.3.5 สำหรับคุณแล้ว อาจารย์ชาวญี่ปุ่นมีบทบาทต่อคุณเช่นไร”

“อาจารย์ชาวไทยหรือชาวญี่ปุ่นไม่แตกต่างกันยกเว้นปัญหาเรื่องภาษาในกรณีที่คุยกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น มีความคิดเห็นว่าเป็นภาระหนักที่ต้องคิดว่าจะใช้ไวยากรณ์และคำใดก่อนพูด” M. “ไม่กล้าเข้าไปค่ะ ไม่รู้ว่าต้องแบบไป อย่างไรค่ะ ครั้งที่อาจารย์ให้งาน มีอะไรที่ไม่เข้าใจไม่กล้าถาม ถ้าถามตรงนี้ อาจารย์จะรู้สึกว่ ครั้งที่อธิบายแล้วทำไมถึงไม่เข้าใจเลย คิดแบบนี้ค่ะ ก็เลยถามเพื่อนก็ได้ คิดเยอะมากมาเลยละ ตอนนี่คือเรียนผ่านมา (หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่น “มินนะโนะ นิสงโกะ”) 4 เล่มมา มันดีในหัวหมดแล้ว เพราะที่ใช้คำสุภาพใช้คำอันนี้นั่นอะไรอย่างนี้ค่ะ บางครั้งก็แบบไวยากรณ์มัน.. ช่วงหลังๆ เราก็จำไม่ค่อยได้เหมือนแบบว่าอันที่เรียนมา จำได้แค่นี้ๆ หน่อยๆ ไม่ใช่ไม่ถูก”

4.3.7 “หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว คุณอยากจะทำหน้าที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหรือไม่”

นักศึกษาจำนวน 16 คนจาก 18 คนตอบว่าอยากทำงานที่เป็นใช้ภาษาญี่ปุ่น อีก 2 คนที่เหลือกล่าวว่า ยังไม่มั่นใจในการใช้ภาษาญี่ปุ่นก็เลยไม่คิดว่าจะทำงานที่เป็นใช้ภาษาญี่ปุ่น และอยากไปโรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นที่ ญี่ปุ่น สังเกตได้ว่า นักศึกษาต้องการใช้ประโยชน์จากภาษาญี่ปุ่นที่ได้เรียนรู้จากมหาวิทยาลัยในอนาคต Q. “อยากค่ะ ถ้ามีโอกาสก็อยากจะไปทำงานที่ญี่ปุ่น แต่ว่ายังไม่รู้ว่าจะทำอะไร แค่ทำอยู่ที่ญี่ปุ่นก่อนอยากไปอยู่ต่างประเทศค่ะ เพราะว่าเรียนภาษาญี่ปุ่นก็อยากจะใช้ค่ะ เพราะว่าเสียดายค่ะ” D. “ไม่ค่ะ รู้สึกว่าตัวเองจะไม่ได้ถึงขั้นนั้นนะค่ะ ได้แค่ นิด เดียวสมัครงานก็คงจะไม่ติด อะไรนี่ค่ะ (ผู้วิจัยถามว่าถ้า

ความสามารถภาษาญี่ปุ่นของตัวเองดีขึ้นอยากทำงานไหม?) อยากค่ะ อยากทำอยู่ที่ญี่ปุ่น อยากแบบมีร้านของตัวเองที่ญี่ปุ่นแบบนี้มากกว่า เป็นลูกจ้างของเขาค่ะ เปิดร้านอาหารค่ะ” P. “ตั้งใจว่า เรียนจบแล้วก็... มันจะมีโรงเรียนนะค่ะ ที่แบบเรียนแล้วก็ส่งไปทำงานที่ญี่ปุ่น หนูอยากไปทำงานที่ญี่ปุ่น ตั้งใจว่าจะทำอย่างนั้นนะค่ะ”

4.3.8 คุณมีความวิตกกังวลอะไรหรือไม่ เมื่อต้องทำงานที่ต้องใช้ภาษาญี่ปุ่น

นักศึกษาตอบว่าความสามารถภาษาญี่ปุ่นของตัวเองยังไม่เพียงพอ นักศึกษาคิดว่า ขาดความสามารถใน การพูดคำศัพท์ การล่าม และการแปล นอกจากนี้ยังมีความคิดเห็นว่า นักศึกษาวิตกกังวลว่า อาจจะไม่สามารถหา งาน ทำในอนาคตแม้ว่าเราจะเรียนภาษาญี่ปุ่นเนื่องจากการพัฒนาความสามารถในการประมวลผลภาษาของ AI ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาเร็วมาก G. “รู้สึกว่าจะจบแล้วแต่ก็รู้สึกว่า ตัวเองยังไม่เก่งพอที่จะทำงานได้ แล้วรู้สึกช่วงนี้ สถานการณ์ก็หางานยาก แล้วก็รู้สึกว่าจะอะไรต่างๆ เทคโนโลยีเกี่ยวกับภาษา พัฒนาเร็วขึ้นก็ต้องกังวลเหมือนกันว่าจะหางานทำได้หรือเปล่า” O. “(ถ้าได้เป็นนักแปลแล้ว) มีปัญหาแบบแปลไม่ตรงแล้วก็แบบรู้สึกว่าหนูยังไม่ค่อยเก่ง”

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน และแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการนำพาผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จ (Dörnyei, 1998 : 117-135) ในการสำรวจครั้งนี้พบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจแน่วแน่ในอนาคตระดับมากที่สุด (ตารางที่ 1) สะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนมีความคาดหวังว่า เรียนภาษาญี่ปุ่นแล้วนำไปใช้ความสามารถภาษาญี่ปุ่นในการศึกษาต่อ หรือการทำงานในอนาคตเป็นประโยชน์ เหล่านี้เห็นได้จากคำตอบของผู้เรียนการสัมภาษณ์ เช่น ข้อคำถาม “หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว คุณอยากจะทำหน้าที่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหรือไม่” ผู้ตอบคำถาม P. ตอบว่า “ตั้งใจว่า เรียนจบแล้วก็... มันจะมีโรงเรียนนะค่ะ ที่แบบเรียนแล้วก็ส่งไปทำงานที่ญี่ปุ่น หนูอยากไปทำงานที่ญี่ปุ่น ตั้งใจว่าจะทำอย่างนั้นนะค่ะ” และผู้ตอบคำถาม Q. ตอบว่า “อยากค่ะ ถ้ามีโอกาสก็อยากจะไปทำงานที่ญี่ปุ่น แต่ว่ายังไม่รู้ว่าจะทำอะไร แค่ทำอยู่ที่ญี่ปุ่นก่อน อยากไปอยู่ต่างประเทศค่ะ เพราะว่าเรียนภาษาญี่ปุ่นก็อยากจะใช้ค่ะ เพราะว่าเสียตายนะค่ะ” คาดได้ว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่เป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัย การตัดสินใจเลือกทางหลังจบการศึกษาจะมีผลอย่างมากต่อชีวิตในอนาคตจนทำให้ผู้เรียนเซินซิฟ ดังนั้น หน้าที่ของผู้สอนคือไม่ใช่แค่สอนภาษา แต่ควรแนะนำด้วยว่าเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้ว มีอาชีพอะไรบ้าง หรือศึกษาต่ออย่างไรได้บ้าง นอกจากนี้สร้างโอกาสในการรับฟังกับรุ่นพี่ที่กำลังทำงานในบริษัทญี่ปุ่น หรือกำลังศึกษาต่อที่ญี่ปุ่น หรือพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ในห้องเรียน ซึ่งกิจกรรมนี้ก็น่าสนใจในอนาคตเพื่อนำไปสู่การรักษาและส่งเสริมแรงจูงใจของผู้เรียนได้

2. ในอีกด้านหนึ่ง ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ MacIntyre and Gardner (1994a : 1-17 , 1994b : 283-305) ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าความวิตกกังวลทำให้ลดระดับคุณภาพของการผลิตภาษา การพูดอย่างอิสระ และคะแนนสอบ จากผลการวิจัยครั้งนี้ผู้เรียนมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการออกเสียงและการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นและความวิตกกังวลในห้องเรียนระดับมาก (ตารางที่ 1) ประเด็นของผลการวิจัยครั้งนี้คือ ความวิตกกังวลส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียนหนักกว่าแรงจูงใจส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้ว่าหน้าที่ของผู้สอนคือการคิดหาวิธีการรักษาและส่งเสริมแรงจูงใจในกิจกรรมในชั้นเรียน แต่ก็จำเป็นต้องหาความเข้าใจ และคิดหาวิธีลดความวิตกกังวลของผู้เรียนด้วยเป็นอย่างมากซึ่งสอดคล้องกับคำตอบของผู้เรียนกับข้อคำถามในสัมภาษณ์ ข้อ 4.3.4 อะไรที่ทำให้คุณรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่นกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น โดยผู้ตอบคำถาม P. “หนูกังวลค่ะ กลัวพูดผิด กลัวพูดผิดอย่างเดียวค่ะ ก็ไม่กล้าพูด แต่ถ้าพูดกับเพื่อน หลายเรื่องนะค่ะ แต่ (ถ้าคุยกับ) อาจารย์ ไม่กล้าพูดภาษาญี่ปุ่นด้วย” และโดยผู้ตอบคำถาม J. ตอบว่า “กังวลค่ะ กังวลว่าจะใช้ภาษาญี่ปุ่นถูกหลักไวยากรณ์หรือไม่ จะใช้คำถูกต้องหรือเปล่า และกลัวว่าจะถูกอาจารย์จะดูว่า เรียนมา 4 ปีแล้วแต่ก็ยังตอบหรือพูดได้เท่านี้ ทำให้เวลาที่คุยกับอาจารย์รู้สึกกดดันจึงไม่ค่อยอยากจะพูดคุยด้วยเท่าไรนัก” เกี่ยวกับท่าทีของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นตามมุมมองของนักศึกษา มองว่า ท่าทีของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นนั้นสร้างความกดดันให้นักศึกษาจึงทำให้นักศึกษารู้สึกวิตกกังวล ซึ่งเป็นเหตุผลที่เชื่อมโยง กับประเด็นที่นักศึกษาคิดว่าต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นตามรูปแบบประโยคที่เรียนมาในชั้นเรียนนั่นเอง อมรรรัตน์ เติวิช (2017 : 33-50) ที่กล่าวว่า ลักษณะความวิตกกังวลแบบนี้สอดคล้องกับ **Perfectionism** (Antony and Swinson, 1998 : 10) ซึ่งมีความเชื่อว่าตนเองจะต้องทำทุกสิ่งให้ดีที่สุดโดยปราศจากความผิดพลาด และนำมาอธิบายลักษณะของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาดว่า เป็นผู้เรียนที่ต้องการความถูกต้องในการเรียนภาษาญี่ปุ่น อีกทั้งเชื่อว่าตนเองจะต้องเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นอย่างถูกต้องเท่านั้นจึงจะเชื่อมั่นกับความสามารถของตนเอง เพราะผู้เรียนชาวไทยคุ้นเคยกับวิธีการสอนภาษาต่างประเทศแบบแปล (**Grammar-Translation Method**) ซึ่งผู้เรียนจะจำหลักไวยากรณ์เป็นอันดับแรกก่อนแล้วแปลตรงตาม คือเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ผู้เรียนต้องการความถูกต้องในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

อย่างไรก็ตาม ในการสื่อสารจริง ๆ นั้น มีอุปสรรคค่อนข้างสูงที่จะใช้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์โดยปราศจากข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และการใช้คำศัพท์ ถ้าผู้เรียนจะกลัวพูดผิดและไม่กล้าพูดภาษาญี่ปุ่นแล้ว จะไม่สามารถพัฒนาทักษะภาษาญี่ปุ่นได้ ในการสื่อสารจริง หรือกิจกรรมในห้องเรียน ผู้เรียนจะสังเกตด้วยว่าภาษาญี่ปุ่นที่ตัวเองพูด อีกฝ่ายหนึ่งจะเข้าใจ หรือไม่ และแม้ว่าเมื่อผู้เรียนพูดผิด นี่ก็โอกาสที่ดีสำหรับผู้เรียนจะสังเกตเห็นลักษณะและกฎของภาษาญี่ปุ่นได้ด้วยตัวเอง ผู้วิจัยคาดว่าความผิดพลาดทำให้ผู้เรียนจะได้พัฒนาและเรียนรู้การใช้ทักษะภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ได้จริง อีกด้วย Ishibashi, R, (2013 : 34-42) แนะนำไว้ว่า "ความผิดพลาด นั้นยังส่งเสริมให้เกิดความท้าทาย และยิ่งจำเป็นต้องสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ ที่อบอุ่นและเข้าอก

เข้าใจให้มากขึ้น "เราจำเป็นต้องใส่ใจ ในการสร้างบรรยากาศที่ เอื้อต่อการสนทนา ได้ง่าย และไม่แสดงออกซึ่ง ท่าทีที่สร้างความวิตกกังวลต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ โดยใช้แบบจำลองเชิงสาเหตุในการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงร่วม ของ นักศึกษาภาควิชาภาษาญี่ปุ่นมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีจำนวน 145 คน ทำให้สามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนแรงจูงใจในการเรียน และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สองมีความสัมพันธ์เชิง สาเหตุระหว่างกัน

ผลจากการศึกษาวิจัยสามารถสรุปโดยแยกเป็นหัวข้อได้ ดังนี้

1. พบว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผล ทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งความวิตกกังวล จะส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของ ผู้เรียน Motoda, S, (2005 : 73-82) ได้กล่าวว่า "อาจารย์ จะต้องระมัดระวัง ไม่แสดงสีหน้าลำบากใจหรือมี การสบถเมื่อนักศึกษาแสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดดังนั้นตัวของ อาจารย์เองก็ต้องไม่มองว่า การใช้ภาษาผิดของ นักศึกษานั้นคือความผิดพลาด แต่อาจารย์ ต้อง มองว่าสิ่งนั้น คือ ข้อมูล อัน เป็นประโยชน์ ที่ต้องให้ความสนใจ ไม่ใช่ความผิดพลาด" ไม่เพียงแค่นั้น ได้เห็นความคิดของผู้เรียนจากสัมภาษณ์ว่าผู้สอนจะเตรียมเกมไว้ใน ชั้นเรียนบ้าง พูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับชั้นเรียนบ้างเพื่อให้ผู้เรียนสามารถผ่อนคลาย และไม่ต้องห้าม ตลอดการพูดคุยระหว่างผู้เรียน เพราะอาจกำลังคุยเรื่องที่ไม่เข้าใจในชั้นเรียน เป็นต้น

2. พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียนอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาญี่ปุ่นส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ ศึกษาของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผู้วิจัยต้องการศึกษาวิจัยต่อไปในอนาคตว่า อะไรคือปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลเกี่ยวกับ ภาษาที่สองและหาวิธีลดความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยเพื่อจะได้นำไปเชื่อมโยงต่อการ การปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดีขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ซ์วาลย์ เรื่องประพันธ์. (2539). *สถิติพื้นฐาน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังนนวนิทยา
- อมรรัตน์ เทวิช และเทวิช เสวตไอยาราม. (2017). การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มีพื้นฐานในภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันเรียนอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน. *สมาคมญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย*, 7 (1), 33-50
- Antony, M.M., and Swinson, R.P. (1998). *When perfect isn't good enough: Strategies for coping with perfectionism*. Oakland, CA: New Harbinger.
- Dörnyei, Z. (1998). Motivation in Second and foreign language learning. *Language Teaching*, 31 (3), 117-135.
- Gardner, R. C. (1985). *Social Psychology and Second Language Learning: The Role of Attitude and Motivation*. Edward Arnold London.
- Gardner, R. C. and Lambert, W. E. (1959). Motivational variables in second language acquisition. *Canadian Journal of Psychology*, 13 (4), 266-272.
- George, D., and Mallery, P. (2003) *SPSS for Windows step by step: A simple guide and reference*. 11.0 update (4th ed.). Allyn & Bacon.
- Hair, J. F. et al. (2010) *Multivariate data analysis: A global perspective (7th ed.)*. New Jersey: Pearson Prentice Hall.
- Horwitz et al. (1986). Foreign language classroom anxiety. in *The Modern Language Journal*, 70 (2), 125-132.
- Iizuka, H. (2006). The Relationship Between Foreign Students of a Japanese School's Motivations Factors and Problems of Life style. *Journal of international students education* (11), 179-187.
- Ishibashi, R. (2013). Relationship between emotional factors related to learning Japanese and learning achievement. For intermediate and advanced learners in a foreign language learning environment. *Gakuen* (876), 34-42.
- Ishibashi, R. (2015). Influence of learner's emotional factors on learning Japanese--From the perspective of Japanese proficiency--. *Gakuen* (898), 12-21.
- MacIntyre, P. D., and Gardner, R.C. (1994a). The effects of induced anxiety on three stages of cognitive processing in computerized vocabulary learning. *Studies in Second Language Acquisition*, 16 (1), 1-17.
- MacIntyre, P. D., and Gardner, R.C. (1994b). The subtle effects of language anxiety on cognitive processing in the second language. *Language Learning*, 44 (2), 283-305.
- Motoda, S. (1999) An Empirical Study on Second Language Anxiety among Beginners of Japanese Journal of the Japan Society for Teaching Japanese as a Foreign Language 21(4), 45-52.
- Motoda, S. (2000) Measurement of Second Language Anxiety in the Target Language Environment : The Japanese Language Anxiety Scale-Test Construction, Reliability, and Validity. *The Japanese journal of educational psychology*, 48 (4), 422-432.
- Motoda, S. (2005A) The Relationship between Second Language Anxiety and Motivation among Japanese Language Learners. *The bulletin of Japanese curriculum research and development* 28(3), 73-82.
- Motoda, S. (2005B) *Theory and Reality of Second Language Anxiety. daiginigofuan no riron to jittai (in Japanese)*. Hiroshima: Keisuisha Co., Ltd.

- Narita, T. (1998). Relationship between Japanese Language Learning Motivation and Grades-For Thai University Students. *Japanese Language Education in the World. Japanese Language Education Theory* (8), 1-11.
- Nishitani, M. and Matsuda, T. (2003). Anxiety due to studying a foreign language for Vietnamese students learning Japanese. *Hitotsubashi University Center for Student Exchange Journal* (6), 77-89.
- Nuibe, Y. et al. (1995). Interanational Survey on University Student Motivation--In Case of Victoria University in New Zealand--. *Journal of Japanese language teaching* (86), 162-172.
- Tomiyoshi, Y. (2014). Qualitative Survey on Factors Influencing Learning Motivation of Japanese Language Students: In the Context Surrounding Japanese Major Students in Central Thai University P in Thailand. *Obirin Gengo Kyoiku Ronso* (10), 39-54.
- Utsugi, T. (2011). Relationship between Japanese Language Proficiency and Motivation for Learning Japanese Language--For Thai University Students. *International Foundation Bangkok Japan Cultural Center Japanese Language Education Bulletin* (8), 65-74.
- Yamazaki, A. (2005). Gakushushayoin -gakushusha no kojinsa to daini gengo gaku shusha- (in Japanese). *The journal of Environmental and Information Studies Tokyo City University*, 6 (1), 90-96.